

“LA DESESPERACIÓ DE PENÈLOPE” DE IANNIS RITSOS, SEGONS
L’ANGLÈS DE NIKOS STANGOS

No és que ella no el reconegués a la dèbil llum de la llar,
disfressat amb parracs de captaire. No. Hi havia senyals
clars:

La cicatriu al genoll, el cos musculat, el mirar ardit.

Espantada,

Tot recolzant-se a la paret, intentarà trobar alguna excusa,
un respit per evitar contestar-li

i no trair els seus pensaments. ¿Era per ell que havia
perdut vint anys

d’espera i somnis? ¿Era per aquell miserable foraster
xop de sang, barbacanós? Es deixà caure en la cadira,
muda,

contemplà amb atenció els pretendents morts a terra
com si contemplés els seus propis desigs morts

i va dir “benvingut”,

i la seva veu li arribà com si vingués de lluny, com

si fos d’una altra. A un racó el teler

dibuixava al sostre ombres com una gàbia, els ocells
que havia teixit

amb vistosos fils vermells entre el fullam verd sobtadament
esdevingueren grisos i negres

tot volant baix en el cel llis de la seva darrera resitència.

L’Edat d’or